ବିହନ ପୂର୍ବରୁ ମାଟି

ଶ୍ରଦ୍ଧା ଏପରି କିଛି ବୁଣେ ଯାହା ଅନ୍ୟ କେହି ବୁଣି ପାରିବେ ନାହିଁ।

ଦାଜି

ପୂଜ୍ୟ ଶ୍ରୀ ଚାରିଜୀ ମହାରାଜଙ୍କ

୯୯ତମ ଜନ୍ମବାର୍ଷିକୀ ଅବସରରେ

୨୪ ଜୁଲାଇ, ୨୦୨୬

ବିହନ ପୂର୍ବରୁ ମାଟି

ଶ୍ରଦ୍ଧା ଏପରି କିଛି ବୁଣେ ଯାହା ଅନ୍ୟ କେହି ବୁଣି ପାରିବେ ନାହିଁ।

ପ୍ରିୟ ବନ୍ଧୁଗଣ,

କଳ୍ପନା କରନ୍ତୁ ଦୁଇଜଣ ବ୍ୟକ୍ତି ଗୋଟିଏ ଧ୍ୟାନ ହଲରେ ବସି ସମାନ ପ୍ରାଣାହୁତି ଗ୍ରହଣ କରୁଛନ୍ତି, ଏକା ଶବ୍ଦ ଶୁଣୁଛନ୍ତି ଏବଂ ଗୋଟିଏ ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ଆଖି ବନ୍ଦ କରନ୍ତି। ଧ୍ୟାନ ପରେ, ଜଣେ ଉଠନ୍ତି, ତାଙ୍କ ପାଇଁ କିଛି ନୀରବରେ ଏବଂ ଅପରିବର୍ତ୍ତନୀୟ ଭାବରେ ବଦଳି ଯାଇଛି, ଯେପରି ଏକ କମ୍ପାସ ଛୁଞ୍ଚି ପ୍ରଥମ ଥର ପାଇଁ ଉତ୍ତର ଦିଗ ପାଇଛି। ଅନ୍ୟ ଜଣେ ଉଠନ୍ତି, ସମୟ ଯାଞ୍ଚ କରନ୍ତି ଏବଂ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୁଅନ୍ତି ଯେ ଅନ୍ୟମାନେ କ'ଣ ଅନୁଭବ କରୁଛନ୍ତି। ପ୍ରାଣାହୁତି, ନୀରବତା ଏବଂ ଶବ୍ଦ ସମାନ, କିନ୍ତୁ ଏକ ପାର୍ଥକ୍ୟ ଅଛି। ଏ ପାର୍ଥକ୍ୟଟି କ'ଣ? ପ୍ରଶ୍ନଟି କୁ ଧରି ରଖନ୍ତୁ, ଆମେ ପୁଣି ଏଠିକୁ ଫେରିବା।

ସେହିପରି, କଳ୍ପନା କରନ୍ତୁ ଯେ ଗୋଟିଏ ଆଳୁ ଏବଂ ଗୋଟିଏ ଅଣ୍ଡାକୁ ପାଣି ପାତ୍ରରେ ଫୁଟାଯାଉଛି। ଆଳୁ ନରମ ହୁଏ ଯେତେବେଳେ କି ଅଣ୍ଡା କଠିନ ହୁଏ, ଯଦିଓ ପାଣି, ଉତ୍ତାପ ଏବଂ ରନ୍ଧନ ଅବଧି ସବୁ ସମାନ। ଆମେ ପ୍ରତ୍ୟେକେ ଆମ ଭିତରେ କ'ଣ ବହନ କରୁ

ତାହା ନିର୍ଣ୍ଣୟ କରେ ଯେ ଆମର ଅଭିଜ୍ଞତା ଆମକୁ ଆହୁରି ଖୋଲେ ନା ବନ୍ଦ କରିଦିଏ। ଏବଂ ଏହା ପ୍ରତିଭା କିମ୍ବା ଯୋଗ୍ୟତାର ପ୍ରଶ୍ନ ନୁହେଁ ବରଂ କେବଳ ମାଟି ର ପ୍ରଶ୍ନ।

ଯେଉଁ ଶବ୍ଦର କୌଣସି ଅନୁବାଦ ନାହିଁ

ପୂର୍ବ ସନ୍ଦେଶ ଶୃଙ୍ଖଳାରେ, ଆମେ ସାଧକ ଏବଂ ତାଙ୍କ ଅପେକ୍ଷାରେ ଥିବା ଜୀବନ ମଧ୍ୟରେ ଠିଆ ହୋଇଥିବା ସାତଟି ଆଭ୍ୟନ୍ତରୀଣ ପ୍ରତିବନ୍ଧକକୁ ଅନୁସନ୍ଧାନ କରିଥିଲୁ। ଆମେ ଦେଖିଲୁ କିପରି ଇଚ୍ଛା ଆମକୁ ବିଭାଜିତ କରେ, ଆଳସ୍ୟ ଆମର ଶକ୍ତିକୁ ଚାପି ଦିଏ, ସନ୍ଦେହ ଆମକୁ ଭିତରୁ ଫାଙ୍କା କରେ, ଅହଂକାର ଆମକୁ ସୀମିତ ରଖେ, ଈର୍ଷା ଆମକୁ ଦୁର୍ବଳ କରେ, ପୂର୍ବାଗ୍ରହ ଝରକାଗୁଡ଼ିକୁ ବନ୍ଦ କରିଦିଏ, ଏବଂ ଭୟ - ଏସବୁର ମାତୃତୁଲ୍ୟ - ଭିତରୁ ଦ୍ୱାରକୁ ବନ୍ଦ କରିଦିଏ। "ଅଜୀବିତ ଜୀବନ" ରେ, ଆମେ ଶିଖିଲୁ ଯେ ଶ୍ରଦ୍ଧା ଦ୍ୱାର ଖୋଲିବାର ଚାବିକାଠି, ଏବଂ ଆମେ ଅନ୍ୟ ପାର୍ଶ୍ୱରେ ପ୍ରଥମେ ଯାହା ପାଇଥାଉ ତାହା ଏକ ଗନ୍ତବ୍ୟସ୍ଥଳ ନୁହେଁ, ବରଂ ଭୂମିର ଏକ ଗୁଣ। ପ୍ରାଚୀନ ଲୋକମାନେ ଏହାକୁ "ଶ୍ରଦ୍ଧା" ବୋଲି କହିଥିଲେ।

ଶ୍ରଦ୍ଧାର ଇଂରାଜୀ ଅନୁବାଦ 'ବିଶ୍ୱାସ', କିନ୍ତୁ ଏହା ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ନୁହେଁ। ପ୍ରାୟତଃ ଯାହା ପ୍ରମାଣ କରିହେବ ନାହିଁ ତାହା ବିଶ୍ୱାସ ଭାବରେ ବର୍ଣ୍ଣନା କରାଯାଏ, ଯେତେବେଳେକି ଶ୍ରଦ୍ଧା ଅତ୍ୟନ୍ତ ଜୀବନ୍ତ ତତ୍ତ୍ୱ। ଏହା ବିଶ୍ୱାସ, ଆତ୍ମବିଶ୍ୱାସ, ଆନ୍ତରିକତା, ଦୃଢ଼ ନିଷ୍ପତ୍ତି, ବିଶ୍ୱସ୍ତତା ଏବଂ ଆନ୍ତରିକ ବିଶ୍ୱାସର ଏକ ଅନନ୍ୟ ଅଗ୍ନିଶିଖା। ଏହା କେବଳ ମନକୁ ଏକ ପ୍ରସ୍ତାବରେ ରାଜି କରାଇବା ନୁହେଁ , ବରଂ ସମଗ୍ର ସତ୍ତାକୁ ହୃଦୟର ସତ୍ୟ ଆଡକୁ ମୋଡିବା - ଯେତେବେଳେ ବୁଦ୍ଧି ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପ୍ରମାଣକୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ରୂପେ ଆକଳନ କରି ନଥାଏ।

ଜ୍ଞାନୀ ଲୋକମାନେ ଆସ୍ଥା କୁ ଶାସ୍ତ୍ର ଏବଂ ଗୁରୁଙ୍କ ଉପରେ ବିଶ୍ୱାସ କରିବା ଏବଂ ସେମାନଙ୍କ ମାଧ୍ୟମରେ ଯାହା ସମ୍ଭବ ତାହା ହାସଲ କରିବା ଭାବରେ ବର୍ଣ୍ଣନା କରନ୍ତି। ବର୍ତ୍ତମାନ, ଏହାର ସୂକ୍ଷ୍ମତା "ବିଶ୍ୱାସ" ଶବ୍ଦରେ ନିହିତ ଅଛି: ଏହା କେବଳ ଏକ ଧାରଣା ର ନିଷ୍କ୍ରିୟ ଗ୍ରହଣ

ନୁହେଁ, ବରଂ ଶରୀର ତନ୍ତ୍ର ର ପ୍ରତ୍ୟେକ ଅଂଶକୁ ସକ୍ରିୟ ଭାବରେ ଏକ ସତ୍ୟ ସହିତ ଜଡିତ କରିବା ଯାହା କେବଳ ଶୁଣାଯାଇ ନାହିଁ କିମ୍ବା କୁହାଯାଇ ନାହିଁ, ବରଂ ଅନୁଭୂତ ହୋଇଛି।

ଆନ୍ତରିକ ଅଭିଜ୍ଞତାର ମହାନ ଗୁଣକାର ଋଷୀ ପତଞ୍ଜଳି, ସର୍ବୋଚ୍ଚ ଜ୍ଞାନ ଆଡ଼କୁ ନେଇଯାଉଥିବା ପାଞ୍ଚଟି ଗୁଣରେ "ଶ୍ରଦ୍ଧା"କୁ ପ୍ରଥମେ ସ୍ଥାନ ଦେଇଥିଲେ। ଏହି ପାଞ୍ଚଟି ଗୁଣ ହେଉଛି ଶ୍ରଦ୍ଧା (ବିଶ୍ୱାସ), ବୀର୍ଯ୍ୟ (ଶକ୍ତି), ସ୍ମୃତି (ସ୍ମରଣ), ସମାଧି (ଅବଶୋଷଣ) ଏବଂ ପ୍ରଜ୍ଞା (ଜ୍ଞାନ)। ଏହି କ୍ରମକୁ ଧ୍ୟାନ ଦିଅନ୍ତୁ: ଶ୍ରଦ୍ଧା ପ୍ରୟାସ କରିବାର ଶକ୍ତି କିମ୍ବା ଇଚ୍ଛାକୁ ଜାଗ୍ରତ କରେ; ଶକ୍ତି ସ୍ମୃତିକୁ ବଜାୟ ରଖେ; ସ୍ମୃତି ସମାଧିରେ ପରିପକ୍ୱ ହୁଏ; ଏବଂ ସମାଧି ପ୍ରଜ୍ଞାରେ ପ୍ରସ୍ଫୁଟିତ ହୁଏ। ସମଗ୍ର ଶୃଙ୍ଖଳ ଏହି ପ୍ରଥମ ଲିଙ୍କ ଉପରେ ନିର୍ଭର କରେ। ଯଦି ଶ୍ରଦ୍ଧାକୁ ହଟାଇ ଦିଆଯାଏ, ତେବେ ଅନ୍ୟ ସବୁକିଛି ଭୁଶୁଡ଼ି ପଡ଼େ, ଯେପରି ଭୂତଳ ମହଲା ବିନା ସିଡ଼ି ଭୁଶୁଡ଼ି ପଡ଼େ।

ଆପଣ ଆଶା କରି ନ ଥିବା ବିଶ୍ୱାସ

ଆମେ ପ୍ରାୟତଃ 'ଶ୍ରଦ୍ଧା'କୁ ଈଶ୍ୱର, ଆମର ଗୁରୁ ଏବଂ ଆମର ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଅଭ୍ୟାସରେ ବିଶ୍ୱାସ ବୋଲି ଭାବୁ, ଏବଂ ଏହା ଏସବୁ ଜିନିଷକୁ ଘେରି ରହିଛି। କିନ୍ତୁ ଆପଣ ଜାଣି ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହେବେ ଯେ ବିଶ୍ୱାସ ଆମ ଭିତରେ ଆରମ୍ଭ ହୁଏ। ଯେତେବେଳେ ଆତ୍ମବିଶ୍ୱାସର ଅଭାବ ଥାଏ, ସେତେବେଳେ ବିଶ୍ୱାସର ମଧ୍ୟ ଅଭାବ ଥାଏ। ଯେତେବେଳେ ଏହି ପଥରେ ଚାଲିବାର କ୍ଷମତା ଉପରେ ଆମର ବିଶ୍ୱାସର ଅଭାବ ଥାଏ, ସେତେବେଳେ ପଥ କେତେ ସୁନ୍ଦର ତାହା ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ନୁହେଁ। ଯେତେବେଳେ ଆମେ ନିଶ୍ଚିତ ନଥାଉ ଯେ ଆମେ ସଠିକ୍

ଶ୍ରଦ୍ଧାର ଇଂରାଜୀ ଅନୁବାଦ 'ବିଶ୍ୱାସ', କିନ୍ତୁ ଏହା ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ନୁହେଁ। ପ୍ରାୟତଃ ଯାହା ପ୍ରମାଣ କରିହେବ ନାହିଁ ତାହା ବିଶ୍ୱାସ ଭାବରେ ବର୍ଣ୍ଣନା କରାଯାଏ, ଯେତେବେଳେକି ଶ୍ରଦ୍ଧା ଅତ୍ୟନ୍ତ ଜୀବନ୍ତ ତତ୍ତ୍ୱ। ଏହା ବିଶ୍ୱାସ, ଆତ୍ମବିଶ୍ୱାସ, ଆନ୍ତରିକତା, ଦୃଢ଼ ନିଷ୍ପତ୍ତି, ବିଶ୍ୱସ୍ତତା ଏବଂ ଆନ୍ତରିକ ବିଶ୍ୱାସର ଏକ ଅନନ୍ୟ ଅଗ୍ନିଶିଖା।

ପଥ ଚୟନ କରିଛୁ, କୌଣସି ପରିମାଣର ଅନୁଗ୍ରହ ଠିକ୍ ମନେ ହୁଏ ନାହିଁ। ସନ୍ଦେହ ଘେରି ରହିଥାଏ, କାରଣ ଅଭିଜ୍ଞତା ଅସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ନୁହେଁ, ବରଂ କାରଣ ଆମର ବୁଝାମଣା କିମ୍ବା ଅଭିଜ୍ଞତାକୁ ଗ୍ରହଣ କରିବାର କ୍ଷମତା ଉପରେ ଆମର ବିଶ୍ୱାସର ଅଭାବ।

ଏହାର ଅର୍ଥ କ'ଣ ତାହା ଚିନ୍ତା କର। "ଏକ ଦୃଢ଼ ଭିତ୍ତିଭୂମି ନିର୍ମାଣ" ରେ ଥିବା ସେହି ମହିଳାଙ୍କୁ ମନେ ଅଛି କି, ଯିଏ ଏଗାର ବର୍ଷ ଧରି ଧ୍ୟାନ କରିଥିଲେ ଏବଂ ତଥାପି ପଚାରିଥିଲେ, "ଏହା କ'ଣ ସତ୍ୟ?" ତାଙ୍କର ଅଭ୍ୟାସ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ସିଦ୍ଧ ଥିଲା, ଏବଂ ତାଙ୍କ ଚାରିପାଖରେ ଥିବା ସମସ୍ତେ ପରିବର୍ତ୍ତନ ଦେଖିପାରୁଥିଲେ, ତଥାପି ତାଙ୍କର ଆତ୍ମବିଶ୍ୱାସର ଅଭାବ ଥିଲା। କାହିଁକି? ସନ୍ଦେହ ଅଭ୍ୟାସ ବିଷୟରେ ନୁହେଁ, ବରଂ ନିଜ ବିଷୟରେ ଥିଲା। ସେ ନିଜ ଆତ୍ମପରିବର୍ତ୍ତନ ର କ୍ଷମତା ଉପରେ ବିଶ୍ୱାସ କରୁନଥିଲେ। ସେ ଫୁଟୁଥିବା ପାଣିରେ ଏକ ଅଣ୍ଡା ପରି ଥିଲେ, ଯେଉଁ ଅଭିଜ୍ଞତା ତାଙ୍କୁ ନରମ କରିବା ପାଇଁ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଥିଲା, ତାହା ଦ୍ୱାରା କଠିନ ହୋଇଯାଉଥିଲେ। ଶ୍ରଦ୍ଧା ସେହି ପ୍ରଶ୍ନ ଉଠିବା ପୂର୍ବରୁ ସମାଧାନ କରିଥାନ୍ତା - ତାଙ୍କ ସଂଶୟ ସହିତ ଯୁକ୍ତି କରି ନୁହେଁ, ବରଂ ଏକ ଦୃଢ଼ ଭିତ୍ତିଭୂମି ପ୍ରଦାନ କରି ଯେ ସଂଶୟ ର ପ୍ରବେଶ ପାଇଁ କୌଣସି ଫାଟ ନ ଥାନ୍ତା।

ଶ୍ରଦ୍ଧାର ଏହି ଏକ ଦିଗ ବିଷୟ ରେ ଆମକୁ ଅଧିକରୁ ଅଧିକ ଶୁଣିବାକୁ ପଡିବ: ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକତା ପାଇଁ ଆମ ଆତ୍ମବିଶ୍ୱାସ ମଧ୍ୟ ଦିବ୍ୟ ଇଚ୍ଛାରେ ସମର୍ପଣ ପରି ମୌଳିକ। ଏବଂ ଉଭୟଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ କୌଣସି ଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱ ନାହିଁ; ସେମାନେ ସମାନ ପ୍ରକ୍ରିୟାର ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ଦିଗ। ଯେତେବେଳେ ଆପଣ ସବୁକିଛି ପରିତ୍ୟାଗ କରି ନିଜଉପରେ ପର୍ଯ୍ୟାପ୍ତ ବିଶ୍ୱାସ କରନ୍ତି, ତାହା ଆତ୍ମସମର୍ପଣ। ଯେତେବେଳେ ଆପଣ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଉପରେ ଯଥେଷ୍ଟ ଆସ୍ଥା ରଖନ୍ତି ନିଜକୁ କୃପାର ଯୋଗ୍ୟ ଅନୁଭବ କରନ୍ତି, ତାହା ହେଉଛି ଆତ୍ମବିଶ୍ୱାସ। ଶ୍ରଦ୍ଧା ଉଭୟକୁ ଏକ ହସ୍ତ ରେ ଧାରଣା କରେ।

ମାଟିରେ କ'ଣ ବଢ଼େ?

ଏକ ବିହନ କେଉଁ ମାଟିରେ ପଡ଼ିବ ବାଛି ନଥାଏ, କିନ୍ତୁ ଜଣେ ସାଧକ ତାହା ବାଛିଥାଏ। ସାଧକ ଯେଉଁ ମାଟି ପ୍ରସ୍ତୁତ କରନ୍ତି ତାହା ପରବର୍ତ୍ତୀ ସବୁକିଛି ନିର୍ଣ୍ଣୟ କରେ। ଯେଉଁଠାରେ

ପ୍ରକୃତ ଆତ୍ମବିଶ୍ୱାସ ନାହିଁ, ସେଠାରେ ପ୍ରକୃତ ପ୍ରେମ ଏବଂ ପ୍ରକୃତ ଆତ୍ମସମର୍ପଣ ରହିବ ନାହିଁ; ଯେଉଁଠାରେ ଆତ୍ମବିଶ୍ୱାସ ପ୍ରକୃତ, ସେଠାରେ ଆତ୍ମାର ଏକ ଜୀବନ୍ତ ସ୍ଥାପତ୍ୟ ପ୍ରକାଶିତ ହୁଏ:

ଶ୍ରଦ୍ଧା ହେଉଛି ସେହି ଭୂମି ଯାହା ଉପରେ ପ୍ରେମ ବୃଦ୍ଧି ପାଏ।
ଭକ୍ତି ହେଉଛି ପ୍ରେମ ଯାହା ତାର ଦିଗ ପାଇଯାଇଛି।
ସମର୍ପଣ ଏପରି ଭକ୍ତି ଯାହା ଫଳାଫଳ ରୁ ବିମୁକ୍ତ।
ସମର୍ପଣକୁ ମଧ୍ୟ ସମର୍ପିତ କଲେ ଯାହା ରହିଯାଏ ତାହା ହେଉଛି ବିଲୟ।

ଆସନ୍ତୁ ସେହି କ୍ରମକୁ ପୁଣି ଥରେ ଧୀରେ ଧୀରେ ଅନୁସନ୍ଧାନ କରିବା:

ଶ୍ରଦ୍ଧା ପ୍ରେମ ଆଡ଼କୁ ନେଇଯାଏ।
ପ୍ରେମ ଭକ୍ତି ଆଡ଼କୁ ନିଏ।
ଭକ୍ତି ଶରଣଗତି ଆଡ଼କୁ ନେଇଯାଏ।
ଶରଣଗତି ଲୟ ଅବସ୍ଥା କୁ ନେଇଯାଏ।

ପ୍ରତ୍ୟେକଟି ପୂର୍ବଟିରୁ ସ୍ୱାଭାବିକ ଭାବରେ ବଢ଼ିଚାଲେ ଯେପରି କଢି ଟିଏ ଫୁଲରେ ପରିଣତ ହୁଏ ଏବଂ ଏକ ଫୁଲ ଫଳରେ ପରିଣତ ହୁଏ। ଆପଣ ଏକ କଢିକୁ ଫଳ ଦେବା ପାଇଁ ବାଧ୍ୟ କରିପାରିବେ ନାହିଁ, ଆପଣ ମାଟି ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିପାରିବେ ଏବଂ ସୂର୍ଯ୍ୟକୁ ତାର କାମ କରିବାକୁ ଦେଇପାରିବେ।

ଶ୍ରଦ୍ଧା ହେଉଛି ସେହି ଭୂମି ଯାହା ଉପରେ ପ୍ରେମ ବୃଦ୍ଧି ପାଏ।
ଭକ୍ତି ହେଉଛି ପ୍ରେମ ଯାହା ତାର ଦିଗ ପାଇଯାଇଛି।
ସମର୍ପଣ ଏପରି ଭକ୍ତି ଯାହା ଫଳାଫଳ ରୁ ବିମୁକ୍ତ।
ସମର୍ପଣକୁ ମଧ୍ୟ ସମର୍ପିତ କଲେ ଯାହା ରହିଯାଏ ତାହା ହେଉଛି ବିଲୟ।

ଏବେ, ଏହି ନୂତନ ଶୃଙ୍ଖଳାରେ ଆମେ ଏକ ସତ୍ୟ ବିଷୟରେ ଆଲୋଚନା କରିବୁ: ଯେତେବେଳେ ଲୟ ସ୍ଥିତିରେ ପହୁଞ୍ଚାଯାଏ, ପ୍ରକୃତ ଯାତ୍ରା ଆରମ୍ଭ ହୁଏ। ଏହା ବିଷୟରେ ଚିନ୍ତା କରନ୍ତୁ। ପ୍ରାୟ ସମସ୍ତ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ପରମ୍ପରା ଏବଂ ଶିକ୍ଷା ଲୟ କୁ ଗନ୍ତବ୍ୟସ୍ଥଳ ଭାବରେ ବିବେଚନା କରନ୍ତି। କିନ୍ତୁ ଯେଉଁ ସନ୍ଥ ମାନେ ସେହି ଅବସ୍ଥାରେ ପହଞ୍ଚିଛନ୍ତି ସେମାନେ ଅନ୍ୟ କିଛି କୁହନ୍ତି: ଶିଖର ଏକ ଗନ୍ତବ୍ୟସ୍ଥଳ ନୁହେଁ, ବରଂ ଏକ ଦ୍ୱାର। ଆପଣ ଯେଉଁ ଜୀବନ ଖୋଜୁଛନ୍ତି ତାହା ପ୍ରକୃତରେ ଅନ୍ୟ ପାର୍ଶ୍ୱରେ ଆପଣଙ୍କ ପ୍ରତୀକ୍ଷା କରିଥିବା ଜୀବନ ପାଇଁ ଏକ ପ୍ରସ୍ତୁତି; ଏବଂ ସେହି ପ୍ରସ୍ତୁତି ମାଟିର ଗୁଣବତ୍ତା ସହିତ ଆରମ୍ଭ ହୁଏ।

ନିସ୍ତେଜ ନୁହେଁ, ଅନ୍ଧ ନୁହେଁ

ଏକ ଫୁସ୍‌ଫୁସ୍ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଅଛି ଯାହା ଏକ ମୃଦୁ ବଜ୍ର ବହନ କରେ: ଶ୍ରଦ୍ଧା ନିସ୍ତେଜ ହୋଇପାରେ ନାହିଁ। ଯଦି ଆପଣଙ୍କୁ ନିସ୍ତେଜ ଅନୁଭବ ହୁଏ, ଦୟାକରି ଆପଣଙ୍କର ଲକ୍ଷ୍ୟଗୁଡ଼ିକୁ ସମୀକ୍ଷା କରନ୍ତୁ ଏବଂ ସେଗୁଡ଼ିକ ଉପରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରନ୍ତୁ। ଶ୍ରଦ୍ଧା ଉତ୍ସାହୀ ଏବଂ ଦୃଢ଼, ଏକ ଦୀପର ମୃଦୁ ତୀବ୍ରତାରେ ଜଳୁଛି ଯାହାକୁ କୌଣସି ପବନ ଲିଭାଇ ପାରିବ ନାହିଁ, କାରଣ ଶିଖା ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ନୁହେଁ ବରଂ ତେଲ ଗଭୀର।

ଶ୍ରଦ୍ଧା ଅନ୍ଧ ନୁହେଁ। ଏହା ସାକ୍ଷାତକାର ରୁ ଜନ୍ମିତ, ଏପରି କିଛି ସହିତ ଯାହା ତୁମର ଆଭ୍ୟନ୍ତରୀଣ ଜଗତକୁ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରେ। ଏହା ହିଁ ଶ୍ରଦ୍ଧା କୁ କେବଳ ବିଶ୍ୱାସରୁ ପୃଥକ କରେ, ଯାହା ଏକ ପାରିବାରିକ ଉତ୍ତରାଧିକାର ପରି ହୋଇପାରେ ଯାହାକୁ କେହି ଅତି ନିକଟରୁ ପରୀକ୍ଷା କରନ୍ତି ନାହିଁ। ତୁମେ ବିଶ୍ୱାସ କରିପାରିବ କାରଣ ତୁମର ପିତାମାତା ବିଶ୍ୱାସ କରନ୍ତି କିମ୍ବା ତୁମର ସମ୍ପ୍ରଦାୟ ବିଶ୍ୱାସ କରେ, କାରଣ ପ୍ରଶ୍ନ କରିବା ଅପେକ୍ଷା ବିଶ୍ୱାସ କରିବା ସହଜ, କିନ୍ତୁ ଶ୍ରଦ୍ଧା ସେପରି କାମ କରେ ନାହିଁ, ଏହା ସିଧାସଳଖ। ଯେତେବେଳେ ତୁମେ ଧ୍ୟାନରେ ବସି ଅନୁଭବ କର, ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ, ଏକ ଉପସ୍ଥିତି ଯାହା ଚିନ୍ତାଧାରା ନିର୍ମାଣ କରିପାରିବ ନାହିଁ ଏବଂ ସ୍ମୃତି ଗଠନ କରିପାରିବ ନାହିଁ, ତୁମେ ଶ୍ରଦ୍ଧା ନିର୍ମାଣ କରିବା ଆରମ୍ଭ କରିଛ। ତୁମର ନିଜ ହୃଦୟ ପ୍ରମାଣ ପାଲଟିଛି।

ସେଥିପାଇଁ, ହାର୍ଟଫୁଲନେସ୍ ପଦ୍ଧତିରେ, ଧ୍ୟାନ କେବଳ ଏକ କୌଶଳ ନୁହେଁ; ଏହା ଏକ ପରୀକ୍ଷାଗାର ଯେଉଁଠାରେ ଶ୍ରଦ୍ଧା ନିର୍ମାଣ କରାଯାଏ। ପ୍ରତ୍ୟେକ ଧ୍ୟାନ ଯାହା କିଛି ସତ୍ୟ ପାଇଁ ଏକ ଝରକା ଖୋଲିଥାଏ ତାହା ଆପଣଙ୍କ ପାଦ ତଳର ମାଟିକୁ ମଜବୁତ କରେ। ଏବଂ ସମୟ ସହିତ, ସେହି ଭୂମି ଏତେ ଦୃଢ଼ ହୋଇଯାଏ ଯେ ଯେତେବେଳେ ସନ୍ଦେହ ଆସେ - ଯେପରି ଏହା ସବୁବେଳେ ହୁଏ - ଆପଣଙ୍କ ଘର ଥରିବ ନାହିଁ। ଏହା ନୁହେଁ ଯେ ଆପଣ ପ୍ରତ୍ୟେକ ପ୍ରଶ୍ନର ଉତ୍ତର ଦେଇଛନ୍ତି; ବରଂ, ଆପଣ ସେହି ଭୂମିରେ ଠିଆ ହୁଅନ୍ତି ଯେଉଁଠାରେ ପ୍ରଶ୍ନ ପହଞ୍ଚିପାରିବ ନାହିଁ।

ଏକ ଜୀବନ ଯାହା ଏହାକୁ ପ୍ରମାଣିତ କଲା

ଆଜି, ଯେତେବେଳେ ଆମେ ଚାରିଜୀ ମହାରାଜଙ୍କ ଜନ୍ମର ୨୨ତମ ବାର୍ଷିକୀ ପାଳନ କରୁଛୁ, ଏହି ବାର୍ତ୍ତା ପ୍ରକାଶ କରୁଥିବା ସମସ୍ତ ବିଷୟ ଉପରେ ଚିନ୍ତନ ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ। ସେ ଜଣେ ବିଜ୍ଞାନରେ ପ୍ରଶିକ୍ଷିତ ଏବଂ ଶିଳ୍ପରେ ଅଭିଜ୍ଞ ବ୍ୟକ୍ତି ଥିଲେ, ତାଙ୍କ ମନ ଅନୁସନ୍ଧାନ ପାଇଁ ନିର୍ମିତ ଥିଲା, ସେ ତାଙ୍କ ଗୁରୁଙ୍କୁ ଭେଟିଥିଲେ ଏବଂ ଏପରି ଶ୍ରଦ୍ଧା ପ୍ରଦାନ କରିଥିଲେ ଯାହା କେବେ ଅନ୍ଧ ନଥିଲା କାରଣ ସେ ତାଙ୍କ ହୃଦୟର ପ୍ରୟୋଗଶାଳାରେ ପ୍ରତିଦିନ ଏହାକୁ ପରୀକ୍ଷା କରୁଥିଲେ। ଏହା କେବେ ଥଣ୍ଡା ନଥିଲା କାରଣ ଏହା ତାଙ୍କ ସମଗ୍ର ଜୀବନକୁ ଗ୍ରାସ କରିଥିଲା। ତାଙ୍କ ହୃଦୟ ଏକ ପ୍ରସ୍ତୁତ କ୍ଷେତ୍ର ଥିଲା। ଯେତେବେଳେ ଏଥିରେ ପ୍ରାଣାହୁତି ସଂଚାରିତ ହେଲା, ସେହି ଫସଲ ସମଗ୍ର ବିଶ୍ୱର ସାଧକମାନଙ୍କୁ ପୋଷଣ ଦେଲା, ଏବଂ ଆଜି ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଆମକୁ ପୋଷଣ ଦେଇଆସିଛି। ସେ ଆମକୁ ତାଙ୍କ ଶ୍ରଦ୍ଧା ର ପ୍ରଶଂସା କରିବାକୁ କହି ନଥିଲେ; ସେ ଆମକୁ ନିଜ ଭିତରେ ଶ୍ରଦ୍ଧା ବିକଶିତ କରିବାକୁ କହିଥିଲେ । ଆମେ ତାଙ୍କୁ ଏକ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୃଦୟ ଦ୍ୱାରା ସର୍ବୋତ୍ତମ ଶ୍ରଦ୍ଧାଞ୍ଜଳି ଦେଇପାରିବା ।

ଧ୍ୟାନ ହଲରେ ସେଇ ଦୁଇଟି ଲୋକ

ଆସନ୍ତୁ ଧ୍ୟାନ କରୁଥିବା ଦୁଇଜଣ ଲୋକଙ୍କ ପାଖକୁ ଫେରିଯିବା ଏବଂ ଆମେ ଯେଉଁ ପ୍ରଶ୍ନରୁ ଆରମ୍ଭ କରିଥିଲେ ତାହାର ଉତ୍ତର ଦେବା। ଭିନ୍ନ କ'ଣ ଥିଲା? ମାଟି। ଏକ ହୃଦୟ ପ୍ରସ୍ତୁତ

ଥିଲା, ସମ୍ପୂର୍ଣ କିମ୍ବା ଅସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ, କିନ୍ତୁ ଏକ ଇଚ୍ଛା ଥିଲା, ଏକ ନୀରବ ଶ୍ରଦ୍ଧା ଯେ କିଛି ପ୍ରକୃତରେ ଘଟିପାରେ, ନିଜର ହାସଲ କରିବାର କ୍ଷମତା ଉପରେ ଏକ ବିଶ୍ୱାସ। ସେହି ଇଚ୍ଛା ପ୍ରତିଭା କିମ୍ବା ଭାଗ୍ୟ ନଥିଲା, ଏହା ଥିଲା ଶ୍ରଦ୍ଧା। ଫୁଟୁଥିବା ପାଣିରେ ଆଳୁ ପରି, ସେହି ହୃଦୟ ପ୍ରାଣାହୁତି ର ଉତ୍ତାପରେ ନରମ ହୋଇଗଲା, ଯାହା ପ୍ରଦାନ କରାଯାଉଥିଲା ତାହା ପାଇଁ ନିଜକୁ ଅଧିକ ଖୋଲିଦେଲା। ଏବଂ ଏହି ଗୁଣକୁ ଯେକେହି ଚାହେଁ ବିକଶିତ କରିପାରିବେ।

ଅନ୍ୟ ହୃଦୟଟି ବନ୍ଧ୍ୟା ନଥିଲା। ଏହା ସ୍ପଷ୍ଟ ଯେ କୌଣସି ହୃଦୟ କେବେ ବନ୍ଧ୍ୟା ହୁଏ ନାହିଁ। ଏହା କେବଳ ପ୍ରସ୍ତୁତ ନଥିଲା, ହୁଏତ ବିଚଳିତ ହୋଇନଥିଲା, କିମ୍ବା ଏକ ପୁରୁଣା ନିରାଶାର ଅବଶିଷ୍ଟାଂଶ ବହନ କରୁଥିଲା ଯାହା ଫୁସ୍‌ଫୁସ୍ କରୁଥିଲା, "ଅତି ଅଧିକ ଆଶା କରନାହିଁ।" ସେହି ଫୁସ୍‌ଫୁସ୍ କ'ଣ ପରିଚିତ? ଏହା ସେହି ଭୟର ଶେଷ ପ୍ରତିଧ୍ୱନି ଯାହା ଆମେ ଦୂର କରିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରି ଆଠଟି ବାର୍ତ୍ତା ଖର୍ଚ୍ଚ କରିଥିଲୁ, ଏବଂ ପ୍ରତିଷେଧକ ଠିକ୍ ସେହିପରି: କୌଣସି ମହାନ କାର୍ଯ୍ୟ ନୁହେଁ ବରଂ ଏକ ଛୋଟ, ଅପରିବର୍ତ୍ତନୀୟ ପଦକ୍ଷେପ। ତେଣୁ, ଆସନ୍ତାକାଲି ପୁଣି ଥରେ ଧ୍ୟାନ କରନ୍ତୁ, ଟିକିଏ ଅଧିକ ଖୋଲା ମନରେ। ଆପଣଙ୍କ ହୃଦୟକୁ ଟିକିଏ କମ୍ ସୁରକ୍ଷା ଦିଅନ୍ତୁ। ସେହି ଅଳ୍ପ କିଛି ଯଥେଷ୍ଟ ହେବ। ଶ୍ରଦ୍ଧା ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇ ନଥାଏ; ଏହା ମାଟି ଗଭୀର ହେବା ସହିତ ବୃଦ୍ଧି ପାଏ, ଗୋଟିଏ ସମୟରେ ଗୋଟିଏ ଋତୁ, ଗୋଟିଏ ସମୟରେ ଗୋଟିଏ ଧ୍ୟାନ, ଗୋଟିଏ ସମୟରେ ନୀରବ ଶ୍ରଦ୍ଧା ର ଗୋଟିଏ କାର୍ଯ୍ୟ।ଆମେ ସମସ୍ତେ ଆଶ୍ୱାସନା ର ଆବଶ୍ୟକତା ଥିବା, ଯୁଗ ଯୁଗ ଧରି ପ୍ରଦତ୍ତ ଗଭୀର ଭୟକୁ ବହନ କରୁଥିବା ଛୋଟ ପିଲାମାନଙ୍କ ପରି। ଶ୍ରଦ୍ଧା ହେଉଛି ଆତ୍ମା ନିଜକୁ ଦେଇଥିବା ଆଶ୍ୱାସନା। ଏହା ସେହି ମୁହୂର୍ତ୍ତ ଯେତେବେଳେ ପିଲାଟି ଅନୁମତି ପାଇଁ ବାହାରକୁ ଚାହିଁବା ବନ୍ଦ କରିଥାଏ ଏବଂ ଜାଣିପାରେ ଯେ ତା ନିଜ ପାଦ ତଳେ ମାଟି ସର୍ବଦା ଦୃଢ଼ ଅଛି, ବିଶ୍ୱାସ ପାଇବାକୁ ଅପେକ୍ଷା କରିଛି।

ଆମେ ସମସ୍ତେ ଆଶ୍ୱାସନା ର ଆବଶ୍ୟକତା ଥିବା, ଯୁଗ ଯୁଗ ଧରି ପ୍ରଦତ୍ତ ଗଭୀର ଭୟକୁ ବହନ କରୁଥିବା ଛୋଟ ପିଲାମାନଙ୍କ ପରି। ଶ୍ରଦ୍ଧା ହେଉଛି ଆତ୍ମା ନିଜକୁ ଦେଇଥିବା ଆଶ୍ୱାସନା। ଏହା ସେହି ମୁହୂର୍ତ୍ତ ଯେତେବେଳେ ପିଲାଟି ଅନୁମତି ପାଇଁ ବାହାରକୁ ଚାହିଁବା

ବନ୍ଦ କରିଥାଏ ଏବଂ ଜାଣିପାରେ ଯେ ତା ନିଜ ପାଦ ତଳେ ମାଟି ସର୍ବଦା ଦୃଢ଼ ଅଛି, ବିଶ୍ୱାସ ପାଇବାକୁ ଅପେକ୍ଷା କରିଛି।

ମାଟି ପ୍ରସ୍ତୁତ କର ଏବଂ ତୁମେ ଜାଣିପାରିବ ଯେ ବିହନ ପୂର୍ବରୁ ଜାଣିଛି ଯେ ସେ କ'ଣ ହେବାକୁ ଚାହୁଁଛି।

ପ୍ରେମ ଏବଂ ପ୍ରାର୍ଥନା ସହିତ,
କମଲେଶ

ପୂଜ୍ୟ ଶ୍ରୀ ଚାରିଜୀ ମହାରାଜଙ୍କ ୯୯ତମ ଜନ୍ମବାର୍ଷିକୀ ଅବସରରେ

୨୪ ଜୁଲାଇ, ୨୦୨୬

There's *More* Waiting For You

to go a little deeper

HEARTFULNESS APP

A Quiet Place to Start

Carry your practice with you — download the free app and connect with a personal trainer anytime.

Free Download. Daily practice. Trainer always Available.

Heartfulnessapp.org

MASTERCLASSES

Go Deeper at Home

Learn with Daaji relaxation, meditation, cleaning, and prayer through three freely offered video sessions.

Free Videos. Learn from Daaji. 3 Classes.

Heartfulness.org/global/masterclass

RETREAT

Time for Just You

Step away from the noise and into a peaceful weekend that quietly deepens everything.

Peaceful Setting. Deepen Practice. Weekend Stays.

Heartfulness.org/global/retreat

HEARTSPOTS

Find a Centre Near You

Your nearest meditation centre is closer than you think at no cost.

6000+ Centres. Heartful Community. Free to Visit.

Heartspots.heartfulness.org

Scan to download the free app, always there when you need it.
Start with a guided session, and let the practice find its own rhythm in you.
The journey inward begins with a single, still moment.

heartfulness

purity weaves destiny